

בס"ד כג' אלול ה'תשפ"ג
 הדלקת נרות - 18: 37
 צאת השבת - 19: 27
 רבנו תם - 20: 13
שעון קיץ - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
 ע"פ "אופק תל אביב"

שנה עשרים וְשלוש - עלון מס' 1173
 @ במוצ"ש תחילת אמירת סליחות לאחינו האשכנזים.
 @ ביום ראשון פטירת ר' ישראל מאיר הכהן (החפץ חיים).
 @ ביום שני כה' אלול - **יום בריאת העולם**.
 יש שקוראים פרשת "בראשית", דבר יום ביומו.

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

כפטידין: "שוש אשישי"
 (ישעיה סא')
 שבת זו
 "השביעית דנחמתא"

נצבים - ויילך

כולם מגיעים במוצ"ש ב-24: 00
 לסליחות בלוויין עם הפייטון
 משה חבושה ב"אוהל מועד"
 מענייני הפרשה:

"וישבת עד ה' אלקיך"
 אומרים בשם הבעש"ט, כמו שמכניסים נר דולק למקום חשוך, החושך סר ואינו ניכר, כאילו לא היה כלל, כך כשהאדם חוזר בתשובה, אפילו שחטא מקודם והשחית את דרכו וקלקל את נפשו, על ידי התשובה הוא עשה לבריה חדשה, "וְשִׁבְתָּ" ואז תגיע "עד ה' אלקיך".
"בחיצוֹת וקול שופר הריעו לפני המלך אלוֹקֵינוּ"
 (גבעת שאול) פסוק זה בא לרמז שמקול השופר צריך להקצץ ולהקדים לחזור בתשובה. בחיצוֹת וקול שופר תריעו ר"ת **שובה**. ועוד: "לפני המלך אלוֹקֵינוּ" חזרו היום בתשובה.
"מי יעלה לנו השמימה"
 (ר' בחי) ר"ת מ י ל ה. והרמז שלא תתכן השגת הקב"ה כי אם רק בניי הנימולים שיש בהם חתימת המילה וזה הרמז **מי** יעלה לנו השמימה. סופי תיבות **י ה ו ה**. שרק עם ישראל הנימולים יש להם כח לעלות השמימה ולהשיג את הקב"ה.
"ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנוכי היום"
 "זר הצבי" אומר שתיבת היום=היום מלאו ימי ושנותי בקידושין ל"ח כתוב: ז' אדר מת משה וב- ז' אדר נולד. מנין שב-ז' אדר נפטר? כתוב ויבכו בניי את משה 30 יום וכתוב 'בעוד 3 ימים תעברו את הירדן' והעם עלו מהירדן בעשור לחודש הראשון. ואם נפחית 33 יום נגיע ל-ז' אדר. בתיבת היום, האותיות הנגלות והנסתרות (המילוי) שוות. כדי עוד לחזק שיום הלידה והמיתה שוות.

נצבים :
 אזהרה חמורה על שמירת הברית עם ה' ותורתו.
 לאחר החזרה בתשובה, ירחם ה' על עמו ויחזיר הנידחים.
 רשימת הברכות שתבאנה על שומרי התורה ומצוות.
 הבחירה בין החיים והטוב לבין המוות והרע, עם המלצה לבחור בחיים ובטוב.

ויילך :
 משה רבנו מעודד את העם לקראת כיבוש הארץ.
 מסירת הנהגת העם לידי יהושע בפומבי.
 ציווי הכהנים לקרוא את התורה בשנת השמיטה במעמד כל ישראל.
 משה כותב הדברים על ספר ומצווה להניחה בארון באוהל מועד.

"איהם נצבים היום כולכם..."
 פרשת "נצבים" נקראת תמיד בשבת שלפני ראש השנה. בפרשה זו מדובר רבות על התשובה וגמולה, ככתוב: "ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו... ושב וקיבצך מכל העמים, אשר הפיצך ה' אלהיך שמה".
 תחילת הפרשה מרמזת שאנו עומדים ערב יום הדין: "אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלהיכם", ופרשו חכמים בדרך הרמז: "היום" - הוא יום הדין לפני מלכו של עולם (חז"ל אומרים: כל מקום בתורה שכתוב "היום", הכונה היא לראש השנה - יום הדין). אלקיך" אזי תתקבל פתלתן לפניו יתברך בצון. (אמת ליעקב)
"והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי" (כ"ט י"ח)
 "והתברך בלבבו" - יש הרבה אנשים העוברים עבירות ומצדיקים את עצמם באומרם, כי העיקר הוא לב טוב, כאילו מי שיש לו לב טוב מותר לו הכל. על אלה נאמר: "והתברך בלבבו", יתברך ויתפאר בלבבו הטוב לאמר "שלום יהיה", אפילו אם "בשרירות לבי אלך". אבל התורה אומרת: "לא יאבה ה' סלוח לוי". (כתב סופר)
"כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו"
 למה אמר בפיך לפני לבבך, כי לפעמים הלב לא מתעורר. אז מקודם צריך להוציא מהפה לימוד ותפילות ואח"כ יתעורר הלב. (מאורה של תורה).
"ובחרת בחיים"
 בחיים עולה ע' (70). לומר בשבעים פנים התורה נדרשת בהן. וכן "סו"ד ה' ליראיו". וחיי האדם ע' שנה. (בעל הטורים)

פינת הניבים והפתגמים
לפנים משורת הדין = התנהגות שיש בה חסד ורחמים, לא לפי חמרת הדין.
דוגמה: השופט עצר את הנהג החיל שלא ציטת לתמרוך "יצור", אך הסתפק באזהרה לפנים משורת הדין.
מקור: יהי רצון מלפניך שיקבשו רחמיך את פֶּסֶד וְגִלּוּ רחמך על מדוֹתֶיךָ וְתִתְנַהֵג עִם בְּנֵיךָ בְּמִדַּת הַרְחָמִים וְתִפְנֹס לָהֶם לְפָנֶיךָ מִשׁוֹרַת הַדִּין [בְּרַכּוֹת ז, א]. (ניבונכו)

הסירו ממשול מדוך עמי! העלון טעון גנייה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

"אל תקרי הליכות אלא הליכות"

הליכות והנהגות לראש השנה

א - מנהג יפה להביא על השלחן בבי לילות של ראש השנה, תמרים, רימונים, תפוח מרוקח בדבש, רוביה (בלשון ערבי לוביא), כרתי, סלקא (תרדים), וקרא (דלעת). ונכון לנהוג ולברך על פירות אלה **לאחר נטילת ידיים וברכת המוציא**, או לאחר ברכת המזון. ויש נוהגים בכל זה לפני נטילת ידיים, לאחר הקידוש מיד.

ב - יש להקדים ברכת הנהנין ואחר כך אמירת נוסח "יהי רצון", ולאחר שיברך על התמרים ויטעם מהם, יאמר "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיתמו אויבינו ושונאנו וכל מבקשי רעתנו", ויאכל עוד מהם ויכולים כל בני הבית לשמוע הברכה והייה רצון" מגדול הבית ולצאת ידי חובתם.

ג - השומע מחבירו שאומר "יהי רצון", נכון שיענה אחריו "אמן" ורשאים גם כן לברך כל אחד ואחד בפני עצמו ולטעום ואין בזה שום חשש לברכה שאינה צריכה.

ד - יש נוהגים לאכול דגים בראש השנה לפרות ולרבות כדגים ויש מנמעים מאכילת דגים בראש השנה. יש נוהגים לאכול קישואין בליל ראש השנה, ואין לברך על זה בורא פרי האדמה, דדבר הבא בתוך הסעודה הוא, וכל שכן אם אוכלו עם פת, או שהיה אוכלו לגרור תאוות המאכל.

ה - יש שאין אוכלים ענבים בראש השנה, והטעם על פי הסוד. דוקא ענבים שחורים, אבל ענבים לבנים המנהג לאוכלן. ויש נוהגים לאכול ריאה בראש השנה.

ו - מנהג נכון לאכול בראש השנה דברים שמנים (בשר שמן) ודברים מתיקים וטעימים לחין, וככתוב (נחמיה ח') "לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו, כי קדוש היום לאדונינו, ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם". ואין להביא עצמו לידי בכיה ממש בתפילותיו.

ז - יתאמץ בכל כוחו לשלוט ביצרו **בליל יבוא לידי כעס והקפדה בתוך ביתו** בייחוד בליל ראש השנה ויומיהם. ו"טוב ארץ אפים מגבור, ומושל ברוחו מלוכד עיר". ונכון ללמוד משניות מסכת ראש השנה בסעודת ראש השנה, כי דבר בעתו מה טוב. (סנהדרין קא).

ח - נוהגים **שלא לישון בראש השנה**. ונכון להתגבר ולהשכים קום על כל פנים עם הניח החמה, ולהתכוון לתפילה בכונה כראוי. ואם הוא עייף ומוכרח לישון אחר האכילה, **מוותר לישון אחר חצות היום**, בין ביום הראשון של ראש השנה, בין ביום השני של ראש השנה. **וכל היושב בטל כישן זמי**.

ט - אחר התפילה יסעד לבו וילך לבית הכנסת ללמוד כפי כוחו, ויש מסיימים ב' פעמים תהלים ואדרא רבה וזוטא בשני ימי ראש השנה. ולא יאבד היום הקדוש והנורא בשיחה בטלה.

י - אין להביא עצמו לידי בכיה ממש בתפלותיו, וכמבואר לעיל, שיום טוב של ראש השנה יש בו מצות שמחת יום טוב וישמח ויבטח בהשי"ת שברבו חסדו וחמלתו יכתבוהו עם בני ביתו בספר החיים והשלום, וכמו שאמרו בירושלמי (פ"ק דרי"ה) ומי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו, אלו ישראל שידועים שהן נידונים בראש השנה, והם לובשים ומתעטפים לבנים ומגלחים שערם, ואוכלים ושותים ושומחים. ויודעים שהקב"ה עושה להם נסים, וכותב אותם בספר החיים והשלום. וילקו"י מועדים עמי לב. שו"ת יביע אומר ח"י חאו"ח סי' מד].

יא - צריך לומר בתפלה של ראש השנה "המלך הקדוש" במקום האל הקדוש. ואם טעה וחתם "האל הקדוש", אם נזכר בתוך כדי דיבור, דהיינו בתוך כדי אמירת "שלום עליך רבי", ומיד חתם "המלך הקדוש" יצא. ואם לא נזכר אלא לאחר מכן, או שהתחיל תיבת "אתה" בחרתנו, צריך לחזור לראש התפלה. ואין חילוק בזה בין תפלת ערבית של ראש השנה לשאר תפלות. וליקוט יוסף על המועדים עמוד כד, חזון עובדיה על ימים נוראים עמוד קצ]

מכל מלמד השכלתי

ערב ראש השנה

א. ערב ראש השנה הוא היום האחרון בשנה, והזדמנות אחרונה לעשות תשובה לפני יום הדין. זהו יום של חשבון נפש על השנה שחלפה, ויום של הכנת לשנה החדשה. דיני יום זה שונים מכל ימי חודש אלו, ורבים נוהגים לצום בו וללכת להתפלל על קברי צדיקים אולי ירחם ה' בזכותם.

ב. בערב ראש השנה יעסוק בתורה ובמצוות ובתשובה, ויקדים לבקש מחילה מחבריו על מה שעבר ופגע בהם, ולא ימתין עד ערב יום הכיפורים.

ג. מכבסין ומסתפרין בערב ראש השנה לכבוד יום-טוב. וטוב שיקצוץ האדם את ציפורניו ביום זה בהקפדה יתירה על כל יום שלא יהיו עודפות על הבשר. ויזהר להסתפר ולהתגלח קודם חצות היום.

ד. לובשים בגדי שבת בראש השנה, להראות שאנו בטוחים בחסד ה' יתברך שמו שיוציא לאור משפטנו. ויש משתדלים ללבוש בגדי לבן.

ה. טובלים בערב ראש השנה במקוה, כי הטהרה מועילה לשמיעת תפילתו של אדם. ויטבול אף על פי שלא ראה קרי מפני שטהרת הגוף מביאה לידי קדושת הנפש.

ו. יש להכין שתי מערכות של נרות קודם החג על מנת שלא יצטרך להדביק נרות או לתקוע את הפתילות למצוף השעם בליל יום טוב השני. כמו כן יש להכין נרות נשמה שידלקו לפחות 48 שעות, על מנת שיהיה אפשר לקחת מהם אש להדלקת נרות בלילה שני של ראש השנה, ולכבוד שבת קודש.

פרשת "נצבים" נקראת תמיד בשבת שלפני ראש השנה. בפרשה זו מדובר רבות על התשובה וגמולה, ככתוב: "ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו... וכל ה' אלהיך את שבותך ורחמך, ושב וקבצך ומכל העמים, אשר הפיצך ה' אלהיך שמה". ואף תחילת הפרשה מרמזת שאנו עומדים ערב יום הדין: "אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם", ופרשו חכמים בדרך הרמז: "היום" - הוא יום הדין לפני מלכו של עולם (חז"ל) אומרים: כל מקום בתורה שכתוב "היום", הכונה היא לראש השנה - יום הדין. טעם נוסף לקריאת פרשת "נצבים" לפני ראש השנה הוא, כדי להפסיק בקריאת פרשה אחת בין התוכחה שבפרשת "כ"י תבוא", לבין השנה החדשה, ולקיים בכך את דברי הפסוק: "תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה".

שלא כבכל שבתות "מברכין", אלה השבתות שבעקבותיהן מגיע ראש-חודש, ומברכין בהן את החודש הקרב ובא בתפילה מיוחדת, שבת פרשת "ניצבים", אף שגם היא סמוכה לראש-חודש, ועוד לראש-השנה. אין מברכין בה את "ברכת החודש". מדוע? כדי לבלבל את השטן.

בחודש אלול לא מתפשרים על פחות ממיליונים

שלושת הגברים החסונים שהקיפו אותו פתאום הטילו על צבי גייקובס אימה. יש לך כסף? אמר הענק מביניהם, והניף את ידו לעבר צווארו. האיום היה ברור. זה היה בחודש אלול תשמ"ט. גייקובס היה בדרכו לביתו, לאחר שהשתתף בחגיגת ברית מילה בנו-גירוזי. הוא עצר את מכוניתו ליד סניף הבנק שלו כדי להפקיד המחאה. את המכונית החנה במגרש החניה שמאחורי הבנק, והוא יצא לכיוון הבנק.

ואז נזכר ששכח את המחאה ברכב, הוא שב אל המכונית, והוציא את המחאה. כשהסתובב לסגור את הדלת נחרד לגלות שלושה גברים מקיפים אותו. הם היו לבושים מכנסי גיינס מרופטים וחולצות טריקו בלויות. מפיהם נדף ריח חריף של אלכוהול.

הבחור שעמד בצד שמאל אחז בבקבוק ויסקי ומעיניו ניבטה הבעה מרושעת. הצעיר מימין נראה ידידותי יותר ומפוזר מעט. אבל הבחור שעמד באמצע היה ענק. קעקועים כיסו את כל זרועותיו החשופות.

הוא ביקש כסף, אבל היה ברור לגייקובס שזו אינה בקשה אדיבה... המחשבות בראשו דהרו. 'הישאר רגוע', אמר לעצמו. 'לכל דבר שקורה יש סיבה. הכול לטובה. יש לפחד מאלוקים לבדו.'

המסרים החסידיים שלמד בישיבה על אמונה וביטחון בה' החלו לחלוף במחשבותיו. הם היו הגיוניים בישיבה, אבל עכשיו במבחן המעשה?

'כן', השיב, 'יש לי כמה דולרים בשבילכם', אמר בעודו מחזיר את המחאה למכונית ונועל את דלתותיה.

מפיו יצאה שאלה: 'אולי מישהו מכס יהודי?'. הוא ידע שזה כמעט בלתי אפשרי.

'כן, אני יהודי', אמר הבחור המגודל. גייקובס לא האמין למשמע אוזניו. 'אתה יהודי?!', קרא בתמיחה. מה שמך? 'שמואל-יענקל בן משה', אמר המגודל בגאווה.

'האם חגגו לך בר-מצווה?', שאל גייקובס. 'בהחלט', השיב שמואל-יענקל, והחל לזמר את ההפטרה. גייקובס הקשיב ושאל: 'אז למה אתה מבקש רק כמה דולרים, כשאתה יכול לבקש מיליונים...?'

הבעת תמיהה עלתה על פניו של הענק וגייקובס המשיך: 'אנחנו בחודש אלול. אלה ימים שהמלך נמצא השדה, קרוב לכל יהודי ומאזין לבקשותיו. זה הזמן שלנו לבקש ממנו. הוא נמצא כאן ברחוב, איתך ואיתי, ואנחנו יכולים לבקש ממנו הכול. בראש השנה הוא חוזר לארמונו, ואז כבר לא יהיה כל-כך קל להיכנס אליו. עכשיו הוא מקבל כל בקשה. אולי יש בכיסי כמה דולרים, אבל לאלוקים יש מיליונים להעניק לנו.'

גייקובס הופתע לראות שדבריו מתקבלים בליבו של האיש שרק לפני רגע ניסה לשדוד אותו. הוא לא המתין לתגובתו והמשיך: 'אתה יודע מה זה תפילין? אם תניח תפילין אני בטוח שאלוקים יקשיב לבקשתך.'

בעודו מדבר פתח גייקובס את תא המטען של הרכב והוציא את התפילין שלו. 'הושת את ידך ונניח תפילין', אמר לגברתן. השרוול הקרוע בחולצתו של האיש הקל על גייקובס להניח את התפילין על זרועו.

ברגע שהאיש החל לומר 'שמע ישראל', נרטבו עיניו מדמעות. כשסיים אמר לו גייקובס בקול נרגש: 'אלוקים נמצא כאן איתך. בקש ממנו כל מה שליבך חפץ. שמואל-יענקל עמד בשקט ועצם את עיניו.

אחד החברים בקבוצה הסתובב בעצבנות הלוך ושוב. 'בואו נלך כבר', דרש מחבריו. 'אתה תחכה, אני כעת מתפלל, פסק הענק בהחלטיות. החבר השלישי הביט

בתדהמה על כל הנעשה. גייקובס פנה ושאל לשמו. 'מישלי, השיב במבטא צרפתי. 'האם אתה יהודי?', שאל גייקובס. 'לא, אני קתולי. אימא שלי הייתה יהודייה אבל הפכה לקתולית. הנאצים הרגו את הוריה והיא גדלה במנזר.'

'אתה יהודי?', קרא גייקובס בהתרגשות. 'אם אימך נולדה יהודייה הרי היא יהודייה, וגם אתה יהודי. פעם יהודי, תמיד יהודי. היום הזה הוא כמו יום הבר-מצווה שלך. תניח תפילין ונערוך לך בר-מצווה.'

מישל חזר אחרי גייקובס כמיטב יכולתו על ברכות התפילין. עיניו נצצו בחיות, והוא נראה כנער יהודי מבולבל, או אולי כמו נסיך אבוד, שמוזהה פתאום ברחוב את אביו המלך.

בתיקו של גייקובס היו שתי פרוסות עוגה שלקח מתגיגת ברית המילה. כל הארבעה חלקו את הפרוסות. 'לחיים!', קרא גייקובס והרים את העוגה שבידו.

חבריו החדשים, היהודים שמואל-יענקל ומישל, הודו לו בחום. הם לחצו ידיים והתחבקו.

'יזכו רגע', אמר להם גייקובס בטרם נפרדו, 'הנה הדולרים.'

'אין צורך, זה בסדר', אמר שמואל-יענקל ונופף לו בידו לשלום. (שיחת השבוע)

צרו סיפורים מחיי היום יום על לימוד לכף זכות

להלן צרו סיפורים בקצרה על לימוד זכות: לפעמים אין לכאורה צד זכות, אבל רק לכאורה. במחשבה יצירתית צולחים גם את מה שנראה רע.

ראיתי צעיר שמישהו צרח עליו שלא נכנס לברכת כהנים. מסתבר שהיה זה כהן שהיה חייב לצאת.

סיפר לי מישהו: "הייתי בבית הכנסת 'חניכי הישיבות'. אברך אחד עבר על פני כמה מתפללים שעמדו שמו"ע ונעמד צמוד לקיר והתפלל. חשבתי לעצמי: הוא חושב שהוא צדיק? באמת הוא שוטה. הוא עבר על האיסור לעבור לפני המתפלל.

כשהגיעו לברכת-כהנים האברך הרים את טליתו והסתובב לברך את הציבור. "מסתבר שנהג בדיוק כהלכה."

ועוד סיפור ששמעתי: "דיברתי עם מתפלל קבוע בבית-הכנסת שנולד לו בן, שיתרום לכולל שלי "מקדשי שביעי". ביקשתי 300 שקל והוא אמר שישתדל. אחר מעט זמן ראיתי במכשיר 'נדרים' שהלה תרם 20 שקלים. הייתה לי תרעומת גדולה. אחרי חודש גיליתי שזו הוראת קבע של 20 שקל כפול 18

ועוד: "בחדר-תה בבית-כנסת שלנו יש מודעה המבקשת לא לקחת את הכוסות מקרטון היקרים (המיועדים לקפה ותה) לשתיית מים קרים. בוקר אחד ראיתי אברך שותה מים קרים עם כוס של שתיה חמה. ברור מה חשבתי עליו. הוא סיים לשתות את המים והכין לעצמו באותו כוס - קפה."

"הייתי 'עד' בחתונה בה מסדר הקידושין היה ראש ישיבת חברון. הוא נתן כנהוג את הכוס לחתן לשתות, ומהחתן בא לתת לאם הכלה שתגיח לכלה. לקחתי אני את הכוס ונתתי לכלה לשתות. ראש הישיבה היה בהלם. בזמן הריקודים הסברתי לו: 'יד ימין של האימא משותקת. וביד שמאל היא החזיקה את הנר'. הוא אמר לי: ממש תמהתי עליך. אבל מסתבר שהצלת אותי מלהלבין את פני האמא.!" (גיליון כף זכות)

"גַּלְגַּלִּים - וּיְלֶכֶךְ - הַאֲזִינוּ"

"אתם גַּלְגַּלִּים" (כ"ט ט')

בספר "אמונת עיתך" כתוב: פרשיות ניצבים וילך האזינו, נקראים בדרך כלל סמוך לראש השנה ובין ראש השנה ליום כיפור וסוכות, והגמ' בראש השנה ט' אומרת, צדיקים נחתמים לאלתר לחיים, בינוניים תלויים ועומדים עד יום הכיפורים, רשעים לאלתר למיתה. והנה מצאנו דבר פלא, פרשת ניצבים יש בה ארבעים פסוקים, פרשת וילך שלושים פסוקים ופרשת האזינו חמישים ושתיים פסוקים. כנגד שלושים יום של פרשת אלול שבו הצדיקים ממהרים לחזור בתשובה. כנגד הבינוניים שעדיין תלויים ועומדים עד יום הכיפורים, שהוא יום הארבעים מחודש אלול. פרשת האזינו חמישים ושתיים פסוקים, כנגד הרשעים שנזכרים לשוב בהושענא רבה, יום החמישים ושתיים, שהוא יום מסירת הפתקים, ואם זוכה האדם לשוב בתשובה, זוכה ל'יוזאת הברכה'.

"בניך בשתי ימים" - חינוך לקראת ראש השנה

ראש השנה הוא חג המזמין אותנו להביט אחורה, אל השנה שחלפה ("תחלה שנה וקלותיה") וגם קדימה ("תחל שנה וברכותיה"). נסביר ונאפשר לילדים עוד בחינה של מושגי השינוי וההתחדשות בחיינו, על רקע החג: ראש השנה. ליצור סקרנות לגבי תוכנם ולשונם המיוחדת של מקורות יהודיים מכל התקופות. חשבון נפש הוא תהליך שבו מסתכלים על המצב הקיים ועל אירועי העבר, ומחליטים מה ברצוננו לשנות. חשבון נפש יכול להיות אישי, משפחתי, או לאומי. נשאל את ילדינו באילו הזדמנויות אנו עושים חשבון נפש. בערב לפני השינה, בסוף השבוע ובתחילתה של שנה חדשה. נסביר שבכל הזדמנויות הללו יש מעבר ממשוהו שהסתיים למשהו חדש שמתחיל, וזו הזדמנות גם לעצור ולהחליט מה רוצים לשנות ולשפר. כיצד אנחנו עושים זאת בראש השנה? את התשובה נבקש מהילדים. נזכיר את נושא השופר, את סימני החג ומהו הייחודי רצון! שאומרים על כל סימן וסימן.

ארגון "אברהם יגל" מזמין את הציבור לשעורו בליווי עזרת יום פתוח:

יַחֲקֹק יוֹסֵף שְׁלִיטָא
בבימינו "אוהל מועד" יבנה מוצאי שבת בשעה 23:00 ולאחריו סליחות

עם הפתיחה / **מוֹשֶׁה הַבּוֹשֵׁה**
השידור יוקרן על מסך ענק כולל סעודה רביעית כיד המלך

כל הישועות והברכות
לאֲפָרִים וְלִדְבָרָה בַּאֲבָי הַיּוֹן שְׁתַּרְמֹה לְסַעֲדָה הַרְבִּיעִית בְּלִוּוֵי זְכוּת מַרְן עֹבְדֵיהַ יוֹסֵף זְצִי"ל תֵּגֵן בְּעַדָם שִׁתְּבַרְכוּ בְּרַפּוּאָה שְׁלִימָה, בְּפִרְסָה טוֹבָה, שִׁתְּמַלְאוּ כָל מִשְׁאֲלוֹת לִבְבָם לְטוֹבָה וְיִרוּן נַחַת וְשִׁלוּהָ מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָיעֵהם. **זִיווּ הַגּוֹן בְּמַהְרָה לְאַדָּה** הַחֲבַדֵּל לַעֲיִן בַּאֲבָא בַּאֲבָא בִּן יוֹסֵף וּמְרוֹוֹרָאֵי זִי"ל

סַרְכָּה וּפְאֻלָּה
לְאֵבִי וְלַעֲלִיָּה מוֹסָאֵי
עַל תְּרוֹמַתָּם לְזִכְוֵי הַרְבִּים שִׁתְּבַרְכוּ בְּרִיאוֹת, אוֹשֵׁר בְּרִחוּתֵי טוֹבָה וּבְכָל מִלֵּי דְמִיטְב בְּרוּחִנִּית וּבְגִשְׁמִיּוֹת, לְשִׁנִּים רַבּוֹת טוֹבוֹת וְנַעֲמִוֹת וְיִרוּן נַחַת מִיוֹצְאֵי חֲלָיעֵהם לַעֲיִן שְׁמַעוֹן בֶּן אֲבֵרָה זִי"ל

כל הישועות והברכות
לְיִסִּים וְטוֹבָה בְּכוֹרֵי שְׁתַּרְמֹה לְסַעֲדָה הַרְבִּיעִית בְּלִוּוֵי זְכוּת מַרְן עֹבְדֵיהַ יוֹסֵף זְצִי"ל שִׁתְּבַרְכוּ בְּרַפּוּאָה שְׁלִימָה וּבְכָל מִלֵּי דְמִיטְב בְּרוּחִנִּית וּבְגִשְׁמִיּוֹת, פִּרְסָה טוֹבָה אוֹשֵׁר נַחַת וְשִׁלוּהָ לְרַפּוּאָת הַדָּד בַּת מֵרִים טוֹבָה בַּת דְּבוּרָה אוֹשֵׁר בַּת חַמְדָּה לְרַפּוּאָת נִיסִים בֶּן סוֹלֶטֶן וְהַחֲלָצָה כָּל יַלְדֵיהֶם

סַרְכָּה וּפְאֻלָּה
לְעִינֵי הַצְנוּעַ וְהַעֲנוּ **דְּנִיאֵל דְּנִין**
בֶּן עֲלִיָּה זִי"ל
כִּי אֲלוֹל פְּקִידַת שְׁנָתוֹ

סַרְכָּה וּפְאֻלָּה
לְיִנִּים מוֹסָאֵי
עַל הַסִּיעוּע לְזִכְוֵי הַרְבִּים שִׁתְּבַרְךְ מִפֵּי עֲלִיוֹן וּבְכָל מִלֵּי דְמִיטְב בְּרוּחִנִּית וּבְגִשְׁמִיּוֹת יֵאֵר הַקְּבִי"ה דְרַכּוֹ וְהַחֲלָצָה לִילְדֵי וְאוֹרֵן עֵילָא וְאֲדַל

סַרְכָּה וּפְאֻלָּה
לְאֵינִים מוֹסָאֵי
בְּתַרְוַמְתָּם לְזִכְוֵי הַרְבִּים יִתְּבַרְכוּ מִפֵּי עֲלִיוֹן וּבְכָל מִלֵּי דְמִיטְב בְּרוּחִנִּית וּבְגִשְׁמִיּוֹת יֵאֵר הַקְּבִי"ה דְרַכּוֹ שְׁלוּהָ וְלִשְׁנִים רַבּוֹת וְטוֹבוֹת וְהַחֲלָצָה בְּלִמְדוּם לְיֵאֵם, חוּדִיהַ, אֵיילָה וְהַלֵּל

רַפּוּאָה שְׁלִימָה לְטוֹבָה בְּכוֹרֵי
בַּת דְּבוּרָה קַבְיָ"ה יִשְׁלַח מְזוּר וּמְרַפָּא לְרַנִּים אֲבֵרָה וְשִׁסְיָה גִידִיהַ תַּחֲזוֹר לְאֵיתְנָה וְתִזְכֶּה לְשִׁנִּים רַבּוֹת וְטוֹבוֹת **עַם בְּעֵלָה נִיסִים**

פַּרְכּוֹת וְאִיחּוּלָּיִס
לְעַמִּיּוֹת וְנִפְרַךְ דִּינָן לְרַגֵּל הַוּלְדַת הַבֵּן יֵהִי רַצוֹן שִׁיעֵלָה בְּמַעֲלוֹת הַתּוֹרָה וְהִירָאָה וְיִצְלִיחַ בְּכָל דְרַכּוֹ וּמַעֲשֵׂיו יִזְכֶּה לְאִירֻכּוֹת יָמִים וְיִבְרַכֵּה וְהַחֲלָצָה לְדוּבֵי וּמְזַל וּסְקוּבּוּיָנִיק לְאִילוֹן וְטוֹבָה דְּנִין יִירוּ נַחַת מִיוֹצְאֵי חֲלָיעֵהם

תְּפִלוֹת בְּרַאשׁ הַשָּׁנָה בֵּית הַנְּכֹסֶת "אוֹהֵל מוֹעֵד" רַח' הַשְּׁנַיִם 3 יְבִנָּה **יוֹם שַׁבַּת א' תַּשְׁרִי:**
05: 20 - שַׁחֲרִית לַחֵג (נָץ)
13: 00 - מִנְחָה וְתַשְׁלִיךְ
19: 00 - עֶרְבִית לַחֵג. **יוֹם רַאשׁוֹן ב' תַּשְׁרִי:**
05: 20 - שַׁחֲרִית לַחֵג (נָץ)
16: 30 - קְרִיאַת תְּהִלִּים
18: 30 - מִנְחָה לַחֵג. **יוֹם שְׁלִשִׁי:**
19: 00 - עֶרְבִית מוֹצָאֵי חַג.

לַעֲיִן הַצְנוּעַ וְהַעֲנוּ **שְׁמַעוֹן מוֹסָאֵי**
בֶּן אֲבֵרָה וְחַנָּה זִי"ל
הַאֲזַכְרָה בִּיּוֹם שְׁלִישִׁי כִּי אֲלוֹל עֲלִיָּה לְבֵית הַעֲלָמִין בְּשַׁעַר 17: 30 - 30
שִׁמְלִיץ טוֹב בְּעַד כָּל מִשְׁפַּחְתּוֹ

לַעֲיִן הַצְנוּעַ וְהַעֲנוּ **מִשְׁאַלָּה לְאֵרִי**
בֶּן יוֹסֵף וּמְרוֹוֹרָאֵי זִי"ל
כִּי יִצְחָק וְגוֹלְשָׁן זִי"ל כִּי אֲלוֹל פְּקִידַת שְׁנָתוֹ
לַעֲיִן הַצְנוּעַ וְהַעֲנוּ **דִּינָה נְאֻלִי**
בַּת רַחֵל וְחַיִּים זִי"ל
כִּי אֲלוֹל פְּקִידַת שְׁנָתָה
לַעֲיִן הַצְנוּעַ וְהַעֲנוּ **אֲבֵרָה דוּדִי**
בֶּן זְוִלִּיכָה זִי"ל
נְפִטָר הַשְּׁבֻעַ יְבִי אֲלוֹל

שַׁבַּת שְׁלוֹם וּמְבוֹרַךְ לַעֲיִנֵי לְעוֹלָם וָעוֹלָם :

<p>לִירוֹן מַלְכָּה זִי"ל בֶּן רִיטָה שְׁתַּחֲיָה אוֹרוֹן אַהֲרוֹן זִי"ל בֶּן רִיטָה שְׁתַּחֲיָה יוֹסֵף זְעִירוֹ בֶּן דִּינָה זִי"ל מֵאִיר רוֹבֵן בֶּן בְּרוּסָה זִי"ל בְּצַלָּל לְבַיַּת בֶּן בְּרוּסָה וְיִחִיא זִי"ל אֲפָרִים פּוֹר בֶּן מֵרִים וְיוֹסֵף זִי"ל תְּחִיבָה אֲבִיבָה בַּת דִּינָה זִי"ל פְּרִיחָה אוֹסְדָּגִי בַּת סוֹלֶטְנָה זִי"ל</p>	<p>בְּרַפּוּאָה וְהַחֲלָמָה מְהִירָה לְכָל הַחֲוִלִּים וּבְכֻלָּם ל- : אֲבֵרָה-יֵגֵל בֶּן רַעוּת הַיּוֹן יוֹסֵף אַהֲרוֹן בֶּן בִּיבֵי הַיּוֹן שְׁלוֹם-אֲבִשְׁלוֹם וְרַפָּל בֶּן חַיִּים וְשׁוּחֵי הַיּוֹן שְׁרָה-בִּיבֵי לְאֵרִי בַּת רַבֵּקָה מִנְבִּיטִית חַנָּה דוּוּדִי בַּת שְׁרָה מִנְבִּיטִית דִּינָה מוֹסָאֵי בַּת חַנָּה מִנְבִּיטִית דְּלִיָּה נִסִּימֵי בַת בּוּרְגִיָּה מִנְבִּיטִית בְּהַטְרִי אִישְׁאָבָן בַּת נוֹבֵר מִנְבִּיטִית דִּינָה לְזוּרִי בַּת סוֹלֶטְנָה מִנְבִּיטִית זִינָה בַּת מִיכָּל דוּדוֹ מִנְבִּיטִית</p>	<p>שְׁלֵמָה לְאֵרִי בֶּן מֵרִים הַיּוֹן אֲבֵרָה נֶאֱמָן בֶּן מֵרִים הַיּוֹן שְׁרָאֵל פְּרָגִי רַפָּל בֶּן מֵרִים הַיּוֹן שְׁבֵת מוֹסָאֵי בֶּן נְהִיטֵי הַיּוֹן יֵאֵר חַיִּים בֶּן דְּלִיָּה וְסַבִּיחַ הַיּוֹן אֲסַתֵּר אַהֲרוֹן בַּת גּוֹהֵר מִנְבִּיטִית נְהִיטֵי יִשְׂרָאֵל בַּת שְׁרָה מִנְבִּיטִית יִרְחֵן-רַחֵל בַּת גִּידְרָאן מִנְבִּיטִית מְגִלִּית מוֹסָאֵי בַּת שְׁמַחָה מִנְבִּיטִית לִידֵי הַרְנֵי בַּת מֵרִי מִנְבִּיטִית</p>
---	--	---